

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svetlobo dane od c. k. krajnske kmetijske družbe.

Tečaj IV.

V sredo 7. Prosenca. 1846.

List 1.

Sreča k novimu letu!

KMETV VOŠILO NOVICE ZDRAVO NIEGOVO ŽIVINCO, OBILNO KLAJE, ŽITA IN VINA.
Čuk.

Vošila Novic ob novim letu.

Wir wünschen, dass der Bürgerfleiss
Sich Eiderdunen bette,
Und dass für seine Müh' und Schweiss,
Der Landmann etwas hätte.

J. Schulz.

Mé vošmo, de cesarski rod,
Ki naše ljudstvo brani,
Uterdi, blagoslovi Bog,
Mogočniga ohrani!

Mé vošmo, de Slovenijo
Nam Večni z svojga raja
Z rosó obilne milosti
Oživlja in napaja.

Mé vošmo, de mogočno naj
Pravica gospodari;
De nihče v škodo bližnjiga
Ne laže, ne kovari.

Mé vošmo, de nikdar med nam'
Duh vraž in zmót ne blazni;
De sledni v svoj in družih prid
Se s pametjo sperjazni.

Mé vošmo, de z ljubeznijo
Naj brat se z bratom bráti,
De pravda in prepir bi šla
Na merzel Grintove spati.

Mé vošmo, de po ravni pot'
Slovenstvo se vzdiguje;
De, kar je res, spodobno, práv,
Naj sledni razglasuje.

Mé vošmo, de omikanost
Krepósti v brambo bodi;
De pamet, vera in modrost
Mogočnih zbore vodi.

Mé vošmo, de za rod in dom
Bi mnogo *Cojšov* vstalo,
Z njim' bi Slovenji jaderno
Se kviško pomagalo.

Mé vošmo, de mestnján za trud
Dobí koristi vsake;
Kmet pa zastonj de noč in dan
Ne dela prazne tlake.

Mé vošmo, de strašan požar
Bi sploh nam perzanesel,
In de domú noben vihar
Nikolj bi ne potresel.

Mé vošmo, de nam letina
Da mnogo žita, vina,
De svoje otroke preživi
Slovenska domovina.

Mé vošme, de bi posihmal
Kaj več denara bilo,
Če ne, na našim ljubim svet'
Bo kislo se godilo.

Mé vošmo, de bi skerb otrók
Po sreči se vezála,
De b' domovina njih sadú
Zastonj ne perčakvala.

Mé vošmo, de bi za mladost
Kaj šol obzelenélo,
In v njih se za slovenšino
Nekoljko poskerbelo.

Mé vošmo, de bi le v blagóst
Šegé se nagibále;
De nikdar tuje bi roké
Nam žepov ne tipále.

Mé vošmo, de bi Pust preveč
Ne vihal svojga repa,
De v gerlo smerti mladi ljud
Nespametno ne cepa.

Mé vošmo, de mravljinčikam
Se znajde vračba kaka,
Naj pesniki ne čakali
Zastonj bi rumenjaka.

Mé vošmo, de bi h koncu šle
Vojské zavolj korúna,
De ta očak nam ne zbeží
Iz našiga komuna.

Mé vošmo, de tud srečo, dnar
Vpeljá železna cesta,
Ne de b' samó se hučkali
Od mesta pa do mesta.

Mé vošmo, de povsod nehá
Terpinčenje živali,
De zlast' vozniki bi z žvinó
Usmiljeno ravnali.

Mé vošmo, de bi pašnikov
Vlastniki 'tli verjeti,
De boljši je *koscik* pašnje — sam,
Ko z mnogmi *kos* imeti.

Mé vošmo, de obvarje Bog
Goreče vse Slovene,
De smertna kosa toljko jih,
Ko lani, ne zadene.

Mé vošmo, de po sto bi let
Rodú ljubljenci ž'véli,
In de bi v sivi stárosti
Na novo omladéli.

Mé vošmo pisoljubam sploh,
De vsak takó pisári,
De z zdravim sercam smejo brat'
Tud mladi — ne le stari.

Mé vošmo, de se strasti vsak —
Té kljukaste božice —
Ogiblje, scer bo zgrešil pot
Perljudnosti, resnice.

Mé vošmo, de se naš namen
Sloencam prav perljudi,
De posihmal naš *pravopis*
Nikomur se ne studi.

Mé vošmo braveam, de naprej
Marljivo nas bi brali,
Nevšečnim pa, de bi oni
Nevšečni bit' nehali.

Mé vošmo skupam še vošit',
Al konca bilo nebi;
Naj torej h krajeu sam perstav'
Kar kdo še voši sebi!